

F. t. L. om Ændr. i Lovgivningen om sønderjyske Krigsinvalidere.

Merudgift paa ca. 722 000 Kr., jfr. herved nærmere Lovforslagets Bemærkninger, Rigsdagstidende 1931—32, Tillæg A., Sp. 5767. Og en Forhøjelse blev da heller ikke gennemført ved Rigsdagens Behandling af Lovforslaget.

Som udtalt i Bemærkningerne til det nævnte Lovforslag maa en Forsørgelse paa 720 Kr. ved en Sammenligning med den øvrige Sociallovgivning siges i sig selv at indeholde en saadan særlig Hensyntagen, som man skylder den særlige Kategori af Enker, der her er Tale om. Paa det oft-omtalte Møde i December 1933 blev det imidlertid — navnlig paa Grund af den af Krigsinvalidernes Repræsentanter fremsatte Paastand om gunstige Krigsenkeforsørgelser i Udlandet — fremhævet, at Synspunktet for denne Enkeforsørgelse formentlig maatte være, at den ikke bør være ringere end i andre Lande.

Paa dette Grundlag har man da foretaget en Sammenligning med Krigsenkeforsørgelsen i Tyskland, med hvilket Lands Forsørgelsesydelse det efter Krigsinvalidernes egne Ønsker formentlig er rigtigst at drage Sammenligning. Ved denne Sammenligning er det oplyst, at for den største Del af Krigsenkerne i Tyskland, nemlig for dem, hvis Mænd som Krigsinvalidere oppebar et Udligningstillæg, og som tillige selv oppebærer Tillægsrente, ligger den penge- lige Ydelse nogenlunde paa Linie med den danske Enkeforsørgelse; hvis Mark og Krone havde samme Købekraft, vilde den tyske Enkeforsørgelse for den omtalte store Gruppe af Enker i Byerne (her regnes med mindre Byer) for Tiden ligge 7,80 Kr. højere end den danske og paa Landet 18,60 Kr. lavere end den danske. Paa Grund af Kronens i Forhold til Markens noget lavere Købekraft kan det dog maaske hævdes, at den tyske Enkeforsørgelses Pengeydelse for Størstedelen af Enkernes Vedkommende ligger lidt højere end den danske. Naar dertil kommer, at Krigsenkerne i Tyskland er fritaget for Beskatning af deres Forsørgelse, og at Børneforsørgelsen i visse Tilfælde kan forlænges, synes det forsvarligt at gennemføre en mindre Forhøjelse af den danske Krigsenkeforsørgelse.

Man har da ment, at en Forhøjelse fra 720 Kr. til 840 Kr. maa anses for rimelig og som fuldt ud ækvivalerende de Fordele, som tyske Krigsenker efter det oplyste maatte have i Tyskland, hvorved det maa tages i Betragtning, at det midlertidige Tillæg i Henhold til Lovens § 31 fra 1. April 1935 vil udgøre 25 pCt., saaledes at Enkeforsørgelsens maanedlige Beløb fra nævnte Dato

efter Forslaget vil udgøre 87 Kr. 50 Øre imod for Tiden 72 Kr. Da der for Tiden findes i alt ca. 975 Enker, der oppebærer Krigsenkeforsørgelse, vil den foreslaaede Forhøjelse medføre en aarlig Merudgift paa 117 000 Kr., forhøjet med 25 pCt. i Henhold til § 31, eller ialt 146 250 Kr.

Til § 3.

Ved Loven af 1932 blev det bestemt, at Forældreforsørgelsen ikke skulde komme i Betragtning ved Fastsættelsen af det Indtægtsbeløb, der skulde lægges til Grund ved Aldersrentens Beregning. Denne Ændring blev foretaget for i nogen Grad at imødekomme et af Krigsinvalideforeningen næret Ønske om, at Bestemmelsen i § 25, Stk. 3 i Loven af 1924, hvorefter Retten til Forældreforsørgelse bortfaldt „samtidig med og i samme Omfang som Betingelserne for at nyde Aldersrente indtræder“, maatte blive ændret derhen, at Aldersrente og Forældreforsørgelse skulde kunne oppebæres samtidig. Da man, som nærmere omtalt i Bemærkningerne til § 11 i Forslaget til Loven af 1932, vanskeligt kunde administrere en Bestemmelse, hvorefter de to Ydelser hver for sig skulde reguleres i Forhold til den ved den anden opnaaede Indtægt, idet en saadan Regulering begrebsmæssig aldrig vilde ophøre, blev det allerede af praktiske Grunde i Loven af 1932 fastsat, at Forældreforsørgelsen ikke skulde komme i Betragtning som Indtægt ved Beregningen af Aldersrenten, en Bestemmelse der naturligst havde sin Plads i Aldersrenteloven, men da der paa dette Tidspunkt for Rigsdagen forelaa et Forslag til Lov om Folkeforsikring, indeholdende de nye Regler for Aldersrente, ansaa man det for rigtigst at indsætte Bestemmelsen i Krigsinvalidforsørgelsesloven. At Forældreforsørgelsen ikke skulde komme i Betragtning som Indtægt ved Beregningen af Maksimum for, hvad der overhovedet kunde ydes i Forældreforsørgelse, maatte — efter at det var fastsat, at Forældreforsørgelse skulde beregnes efter Reglerne om Aldersrentens Beregning — anses som en Selvfølge, og dette behøvedes ikke udtrykkelig at udtales i Loven. Men paa den anden Side var det en given Forudsætning for Ministeriet, at den Indtægt, Forældrene havde af Aldersrenten, maatte tages i Betragtning ved Beregningen af Forældreforsørgelsens Maksimum; en modsat Opfattelse vilde føre til, at Forældrene samtidig kunde oppebære fuld Forældreforsørgelse og fuld Aldersrente — altsaa en egentlig Dobbeltforsørgelse.